

Arrest

nr. 323 358 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 september 2023, bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 16 oktober 2024 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 januari 1996 in Antore, Gash Barka. Uw moeder overleed toen u nog een kind was, uw vader zat steeds in het leger. U werd opgevoed door uw grootmoeder langs vaderszijde, A. L.. U ging nooit naar school. U werkte op de landbouwvelden en zorgde voor het vee van uw grootmoeder. Vanaf 2011/2012 kwamen de Eritrese autoriteiten naar het huis van uw grootmoeder om u naar de militaire dienst te brengen. Omdat u altijd in de velden was, konden ze u nooit vangen. Op een dag in 2013 ging u met uw grootmoeder naar de markt van Antore. Die dag was er een giffa. U werd gearresteerd en naar een kamp binnen Antore gebracht. Uw grootmoeder ging smeken bij de soldaten om u vrij te laten omdat u de enige was die ze nog had om voor haar te zorgen. De soldaten lieten u gaan. In 2014 besloot u om het land te verlaten. Met M. en H., twee herders uit de buurt, besloot u Eritrea te verlaten. Jullie gingen te voet richting Hafir in Soedan. Vanuit Hafir gingen jullie naar Shegerab. Vandaar gingen jullie met een smokkelaar naar de wijk Jiref in de hoofdstad van Soedan. Vervolgens reisde u verder naar Libië. Na enkele maanden in Libië reisde u naar Italië. In de tweede helft van 2014 kwam u aan in Italië. Vervolgens reisde u door naar Zwitserland, waar u een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) indiende op 27 juni 2014. Dit verzoek werd afgewezen door de Zwitserse asielautoriteiten. U reisde door naar Duitsland. U diende een VIB in bij de Duitse asielautoriteiten op 15 maart 2017. Vanwege de Dublin-procedure werd uw verzoek afgewezen en werd u terug gestuurd naar Zwitserland. Vervolgens reisde u door naar Frankrijk. U diende een VIB in op 27 september 2018. Dit verzoek werd afgewezen door de Franse asielautoriteiten. U reisde door naar België. U arriveerde in België op 3 augustus 2022. Op 10 augustus 2022 diende u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

U legde ter ondersteuning van uw VIB volgende documenten neer: een foto dat het martelarencertificaat van uw oom moet voorstellen en een kopie van de identiteitskaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beweerde de Eritrese nationaliteit te bezitten en niet te kunnen terugkeren naar Eritrea omdat u een soldaat zou moeten zijn en omdat u vervolgd zou worden omdat u als landverrader wordt beschouwd.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt er op gewezen dat u reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk (dd. 27/09/2018), Duitsland (dd. 15/03/2017) en Zwitserland (dd. 27/06/2014). De Zwitserse asielautoriteiten concludeerden dat er geen geloof kon gehecht worden aan het feit dat u Eritrese staatsburger was die opgroeide op de plek waar u beweerde te zijn opgegroeid omdat u geen geloofwaardige verklaringen had afgelegd over uw levensloop, omdat u quasi geen land specifieke kennis had, omdat u geen identiteitsdocumenten had en omdat uw beweerde reisweg niet geloofwaardig was. De Franse asielautoriteiten waren evenmin overtuigd van uw beweerde Eritrese nationaliteit. Ze concludeerden dat uw verklaringen over uw leven in Eritrea verwarrend en incoherent waren, dat uw kennis over het leven in Eritrea beperkt was en dat uw verklaringen over uw illegale vlucht uit Eritrea niet geloofwaardig waren. De kopie van de identiteitskaart van uw vader die u bij de Franse autoriteiten neerlegde – die u bij de Belgische asielautoriteiten opnieuw neerlegde in het kader van uw huidige VIB – kon niets wijzigen aan deze beoordeling, temeer gezien u hier geen aannemelijke verklaringen over aflegde. Bij de Duitse asielautoriteiten werd uw verzoek omwille van de Dublin-procedure geweigerd, waarop u naar Zwitserland werd teruggestuurd. Het feit dat u zowel de Franse als de Zwitserse autoriteiten niet wist te overtuigen van uw beweerde Eritrese nationaliteit, mag bij voorbaat vragen oproepen bij uw beweerde Eritrese nationaliteit. Bij het begin van het persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van uw huidige VIB in België werd u er nadrukkelijk op gewezen dat het belangrijk is dat u duidelijkheid verschaft over uw herkomst en de plaatsen waar u heeft gewoond (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 5). Er werd eveneens expliciet gesteld dat zowel de Franse als de Zwitserse asielautoriteiten geen geloof hadden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit. U werd er op dat moment ook op gewezen dat deze eerdere verklaringen geen negatieve impact dienden te hebben op uw huidige verzoek indien zou blijken dat u toch een andere

nationaliteit zou hebben. Er werd dan ook nogmaals expliciet gevraagd of u wel degelijk Eritrees was, waarop u antwoordde van wel (NPO, p. 6).

U bent er echter evenmin in geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw beweerde Eritrese herkomst.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw identiteit en levensloop. Het ontbreken van ieder begin van bewijs hieromtrent houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de aannemelijkheid van uw relaas. Aangezien u geen objectieve bewijsstukken voorlegt met betrekking tot uw eigen identiteit, is het aan u om louter op basis van uw verklaringen aan te tonen dat u de Eritrese nationaliteit bezit en dient u bijgevolg voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende uw identiteit.

Er wordt verder op gewezen dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt echter dat u heeft verzaakt aan deze medewerkingsplicht en dat u geen coherente informatie heeft verstrekt betreffende uw identiteit en herkomst.

Zo blijkt u geen zicht geboden te hebben op uw eigenlijke verblijfplaatsen in Eritrea. Immers verklaarde u bij de Zwitserse asielautoriteiten dat u in Golij werd geboren en daar ook woonde tot uw vertrek uit Eritrea. Bij de Duitse asielautoriteiten gaf u eveneens op dat u in Golij werd geboren, maar ook in Goled Tesfani en in Antore. Bij de Franse asielautoriteiten verklaarde u dan weer dat u in Antore bent geboren en daar ook woonde tot uw vertrek uit Eritrea (zie administratief dossier). Bij de Belgische asielautoriteiten verklaarde u eveneens dat u in Antore bent geboren en daar woonde tot uw vertrek uit Eritrea (NPO, pp. 6-7p. Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS wees de dossierbehandelaar u op het feit dat u bij de Zwitserse autoriteiten had gesteld dat u geboren was in Golij en dat u daar woonde. U antwoordde hierop dat u dit niet had gezegd, dat het de schuld van de tolk was en dat u daar Antore zei (NPO, p. 22). Deze uitleg weet echter geenszins te overtuigen, gezien u in beroep ging tegen de initiële weigeringsbeslissing die werd genomen door de Zwitserse asielautoriteiten en dat u in dit beroep volhield dat u geboren bent in Golij en daar ook opgroeide (zie administratief dossier). Bovendien verklaarde u dus ook bij de Duitse asielautoriteiten dat u van Golij was (en van Goled Tesfani). Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u hier op wees tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS verwees u eveneens naar een probleem met de tolk en stelde u dat u steeds had gesteld dat u geboren en getogen was in Antore (NPO, p. 22). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen in Zwitserland en Duitsland, kan echter geen afbreuk doen aan deze opvallende tegenstrijdigheden tussen uw woonplaatsen. U heeft dan ook geen afdoende verklaring geboden voor deze tegenstrijdigheden. Gezien u bij de Zwitserse asielautoriteiten en de Duitse asielautoriteiten een andere geboorte- en verblijfplaats heeft opgegeven en hier geen afdoende verklaring voor heeft geboden, wordt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Antore bij voorbaat ondermijnd. **Gezien uw verblijfplaats(en) een essentieel element zijn voor het bepalen van uw Eritrese herkomst en u hier geen zicht op heeft geboden, stelt u het CGVS niet in staat om uw Eritrese herkomst na te gaan.**

Verder wordt er op gewezen dat u de Belgische asielinstanties ook heeft misleid wat betreft uw opleidingsachtergrond. Immers verklaarde u dat u nooit naar school ging en bijgevolg ook analfabeet was (verklaring DVZ, vraag 11). Echter blijkt uit het dossier van de Zwitserse asielautoriteiten dat u daar zelfstandig – en in perfect schrift – uw personalia had ingevuld bij de EVZ Basel (zie administratief dossier). Het mag duidelijk zijn dat dit niet mogelijk zou zijn voor iemand die analfabeet is. Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS, ontkende u echter en zei u dat ze u probeerden een formulier te geven en dit te laten invullen, waarop u stelde dat u niet kon lezen en schrijven (NPO, p. 22). Uw loutere ontkennen is echter geen afdoende verklaring en geeft aan dat u geen zicht heeft geboden op uw opleidingsachtergrond, wat nochtans een essentieel element uitmaakt van uw voorgehouden profiel als ongeschoolde herder. **Het feit dat u de asielautoriteiten bewust heeft proberen misleiden betreffende uw opleidingsachtergrond is dan ook niet alleen nefast voor uw algemene geloofwaardigheid, maar ook voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw leven als ongeschoolde herder in Eritrea.**

Ook wordt er gewezen op het feit dat verschillende van uw verklaringen over andere belangrijke aspecten van uw beweerde leven in Eritrea bij de verschillende Europese asielinstanties tegenstrijdig bleken. Bij de Belgische asielautoriteiten beweerde u dat u uw hele leven bij uw grootmoeder langs vaderskant verbleef in Antore. Echter, bij de Zwitserse asielautoriteiten beweerde u dat u voornamelijk bij uw grootouders langs moederskant had verbleven en dat u daarnaast ook nog bij andere familieleden had gebleven (zie

administratief dossier). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS, ontkende u opnieuw dat u deze verklaringen had gedaan en herbevestigde u dat u bij uw grootmoeder langs vaderskant had gewoond (NPO, p. 22). Het feit dat u geen coherente verklaringen aflegde over bij wie u verbleef toen u beweerdelijk in Eritrea woonde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw leven in Eritrea dan ook verder. Verder beweerde u bij de Zwitserse asielautoriteiten dat uw vader in Assab gestationeerd was en dat u nog contact had gehad met hem in 2012. Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS had u echter geen enkel idee waar hij gestationeerd was en had u ook geen contact met hem sinds u ongeveer zes jaar was (NPO, p. 8). Ook bij de Franse asielautoriteiten stelde u geen enkel contact gehad te hebben met uw vader en wist u nauwelijks iets te vertellen over hem (zie administratief dossier). Toen u vervolgens werd gewezen op het feit dat u in Zwitserland beweerde dat u nog contact had met uw vader tot 2012, ontkende u simpelweg dat u dit niet had gezegd (NPO, p. 22). Nochtans stelde u bij de Zwitserse asielautoriteiten expliciet dat u nooit problemen had gekend met de Eritrese autoriteiten (zie administratief dossier), maar beweerde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat u in 2013 werd gearresteerd door de Eritrese autoriteiten toen u op de markt was (NPO, p. 13). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u in Zwitserland had gezegd dat u nooit problemen had met de autoriteiten voor uw vertrek uit Eritrea, ontkende u eens te meer uw eerdere verklaringen zonder een afdoende verklaring te bieden (NPO, p. 22). Er wordt verder opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS ook geen melding maakte van deze arrestatie, hoewel u hier expliciet naar werd gevraagd op dat moment (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS, antwoordde u dat u het misschien was vergeten (NPO, p. 23). Het is echter niet aannemelijk dat wanneer u expliciet werd gevraagd naar problemen met de autoriteiten en eerdere vasthouding dat u geen melding zou maken van het feit dat u ooit werd gearresteerd. Het feit dat u geen coherente verklaringen aflegde over deze vasthoudingen ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw levensloop in Eritrea. Overigens wordt in deze nog opgemerkt dat u eerder tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS nog had verklaard dat u nooit naar de markt ging (NPO, p. 10) – en dat u in Frankrijk stelde wel regelmatig te gaan (zie administratief dossier). Deze incoherenties zijn dan ook nogmaals nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het feit dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde bij de verschillende Europese asielautoriteiten betreffende de mensen waarbij u heeft verbleven, betreffende het contact met uw vader en waar hij gestationeerd was en betreffende uw problemen met de autoriteiten in Eritrea, toont aan dat uw verklaringen over uw beweerde leven in Eritrea geenszins doorleefd zijn, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Eritrea verder wordt ondermijnd.

Verder bleken uw verklaringen over uw illegale vlucht uit Eritrea naar Hafir, Soedan allerm minst te overtuigen. Vooreerst bleken uw verklaringen bij de Franse asielautoriteiten incompatibel met uw verklaringen voor de Belgische asielautoriteiten. Zo beweerde u in Frankrijk dat u en twee andere vrienden gebruik maakten van een volksverhuizing naar de veemarkt van Goluj om zo alle controleposten te vermijden (zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS kon u over uw reisweg echter enkel zeggen dat u 's nachts reisde, dat u via de plaats Tebeldiya was gegaan voor u in Soedan aankwam en dat u de weg tussendoor had gevraagd aan herders (NPO, p. 15). Wanneer u door de dossierbehandelaar van het CGVS werd gewezen op het feit dat u in Frankrijk had verklaard via Goluj te zijn gereisd, ontkende u deze eerdere verklaring en stelde u dat u toen gewoon zei dat Goluj dichtbij de grens lag (NPO, p. 22). Dit is geen afdoende verklaring. Uw tegenstrijdige verklaringen over de reisweg naar Soedan vanuit Eritrea ondermijnen het doorleefde karakter van uw vlucht dan ook op fundamentele wijze. Bovendien kon u geen afdoende verklaring bieden waarom u via Soedan reisde – een dagenlange tocht doorheen plaatsen die u niet kende en waarbij er veel risico was om gearresteerd te worden door de Eritrese autoriteiten – en niet via Ethiopië – wat vlakbij uw beweerde woonplaats Antore was en waarvan u de omgeving goed kende als herder die zijn vee hoedde in de buurt. De loutere verklaring dat u aan de Ethiopische kant gevisieerd kon worden door zowel de Eritrese en de Ethiopische troepen, terwijl u aan de Soedanese kant enkel de Eritrese troepen te vrezen had, wist niet te overtuigen (NPO, pp. 15, 23). Temeer gezien u ook vage en ontwijkende verklaringen aflegde over hoe u aan de informatie was gekomen dat de route via Soedan beter was dan die via Ethiopië (NPO, p. 24). Ter volledigheid wordt er nog op gewezen dat ook de Franse asielautoriteiten uw verklaringen over uw vlucht uit Antore niet overtuigend en incoherent vonden (zie administratief dossier) en dat u bij de Zwitserse asielautoriteiten vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw vlucht van Golij naar Hafir. **Uw verklaringen over uw illegale vlucht uit Eritrea zijn dan ook nogmaals nefast voor de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Eritrea.**

Uw kennis over Eritrea is daarenboven niet compatibel met iemand die beweert achttien jaar in Eritrea gewoond te hebben en daar te zijn opgegroeid. Er wordt op gewezen dat u in Frankrijk geen enkel detentiecentrum of opleidingscentrum kon opnoemen (zie administratief dossier) en dat u in Zwitserland verkeerde info gaf over de administratieve eenheden in Eritrea en niet wist wanneer de nationale feestdag was. Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd wanneer de onafhankelijkheid van Eritrea werd gevierd, antwoordde u dat u het niet zeker was, maar dat meende dat het

binnenkort was – de 25e ofzo (NPO, p. 18) . Er wordt op gewezen dat de Eritrese Onafhankelijkheidsdag wordt gevierd op de 24e mei en dat het geenszins geloofwaardig is dat u 18 jaar in Eritrea zou gewoond hebben en dit niet zou weten. Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd u ook gevraagd of er een officiële feestdag werd gevierd in meskerem (september). U stelde dat de officiële feestdagen in Eritrea 20 juni en 20 mei waren. Er wordt op gewezen dat hoewel 20 juni een officiële feestdag (Martelarendag) is, 20 mei dit niet is. U had ook geen idee wat er op 1/meskerem werd gevierd – de Dag van het begin van de gewapende strijd (zie administratief dossier). Wanneer u dit werd gevraagd, antwoordde u dat u dacht dat het de dag van de vrouwen was (NPO, p. 18). Er werd u gevraagd hoe de strijd in Eritrea was begonnen in 1961, waarop u nietszeggend “idris Awate” antwoordde. Toen u om meer uitleg werd gevraagd, antwoordde u vaagweg dat hij naar een veld ging met zijn collega’s en dat hij dan een gevecht is gestart (NPO, p. 18). Later werd u nog eens expliciet gevraagd wanneer het begin van de gewapende strijd werd gevierd, waarop u stelde dit niet te weten (NPO, p. 19). Het feit dat u over dergelijke basale zaken dermate onwetend was als persoon die beweerdelijk geboren werd in Eritrea en daar de eerste 18 jaar van zijn leven doorbracht, is niet aannemelijk. **Uw gebrekkige kennis over Eritrea is dan ook nogmaals nefast voor de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Eritrea.**

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet heeft weten te overtuigen dat u uit Antore, Eritrea afkomstig bent. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over deze elementen kan niet genoeg benadrukt worden. De identiteit, nationaliteit en werkelijke streek van herkomst zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat u het CGVS verhindert een correct zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit, nationaliteit(en), geboorteplaats of land van herkomst, en dus uw eventuele nood aan bescherming. Dit in weerwil tot de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Zodoende, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en maakt u ook niet aannemelijk enige nood aan bescherming te hebben of enige vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst te koesteren, noch maakt u aannemelijk enig risico te lopen op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. Aldus waar u stelde dat u niet naar Eritrea kon terugkeren omdat u daar soldaat zou moeten worden en u daar als landverrader zou beschouwd worden, dient opgemerkt te worden dat u deze vrees niet aannemelijk maakt, gezien u uw Eritrese herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gezien u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw herkomst, heeft u het voor het CGVS onmogelijk gemaakt om vast te stellen dat u nood heeft aan bescherming zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast maakte u het voor CGVS ook onmogelijk om vast te stellen of u afkomstig bent uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of u niet de mogelijkheid had zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, waardoor u ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat u nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Wat betreft de documenten die u voorlegde wordt er op gewezen dat deze geen verandering brengen in de hierboven gemaakte vaststellingen. Vooreerst wordt er op gewezen dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moeten ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Waar u een **kopie van een identiteitskaart** voorlegde waarvan u beweerde dat dit de identiteitskaart van uw vader betrof, wordt er op gewezen dat dit een kopie betreft en dat dit bijgevolg een makkelijk te falsifiëren document betreft. Verder bleken ook uw verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS niet overtuigend. Zo kon u geen verklaring geven waarom uw grootmoeder wel een identiteitskaart van uw vader – die niet bij uw grootmoeder woonde – kon voorleggen, maar niet waarom ze haar eigen identiteitskaart niet gaf. U had ook geen idee hoe uw grootmoeder deze was bekommen (NPO, p. 17). Nochtans lijkt het dat uw vader zijn eigen identiteitskaart nodig zou hebben en gezien hij reeds jarenlang niet naar huis was gekomen, kan er niet ingezien worden waarom uw grootmoeder deze zou hebben. Ter volledigheid wordt er op gewezen dat u ook bij de Franse asielautoriteiten niet kon verklaren waarom uw grootmoeder deze identiteitskaart had. Er wordt verder op gewezen dat u eerder in de beroepsprocedure bij de Zwitserse autoriteiten een eigen identiteitskaart had neergelegd. Het feit dat u deze ondertussen niet meer

neerlegde, doet vermoeden dat u toen een valse identiteitskaart neerlegde. Gezien u ook op andere momenten de asielautoriteiten heeft gepoogd te misleiden, kan er niet ingezien worden waarom deze gemakkelijk te falsifiëren kopie van de beweerdelijke identiteitskaart van uw vader plots een ander licht zou kunnen werpen op de eerder gemaakte vaststellingen betreffende uw herkomst. Wat betreft de foto die u neerlegde die zou bewijzen dat uw oom een martelaar was, wordt er op gewezen dat deze foto volgend opschrift bevat: W. T. (W. A.), martelaar. Er wordt op gewezen dat u tijdens het persoonlijke onderhoud tweemaal beweerde dat uw oom W. heette – en dus niet W. (NPO, p. 8). Bovendien wordt er op gewezen dat uit een dergelijke foto geenszins afgeleid worden dat u wél uit Antore, Eritrea afkomstig zou zijn en hier beweerdelijke 18 jaar woonde voor u Eritrea ontvluchtte.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 16 mei 2024. Er werden geen opmerkingen overgemaakt, waardoor u geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §5, 48/7, 48/8, 48/9, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn verklaringen bij andere Europese asielinstanties. Hij benadrukt vooreerst dat deze verklaringen aan het administratief dossier zijn toegevoegd maar dat er geen vertaling is gemaakt in de taal van de procedure, namelijk van het dossier in Zwitserland, waardoor het voor hem onmogelijk is de inhoud van zijn verklaringen te begrijpen. Verzoeker betoogt dat deze in Zwitserland afgelegde verklaringen als ontbrekend in het administratief dossier moeten worden beschouwd aangezien ze niet vertaald zijn (artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij wijst erop dat hij bijna 5 uur verhoord is en dat er geen gedetailleerde analyse is gemaakt van zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek in België aangezien men hem tegenstrijdigheden verwijt met zijn verklaringen in andere landen en dit des te meer “omdat hij gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot Eritrea”. Verzoeker stelt dat het gegeven dat zijn relaas anders is niet betekent dat de asielinstanties zijn verklaringen in België niet hadden moeten analyseren en zich niet hadden mogen beperken tot een vergelijking met wat hij in Zwitserland heeft gezegd, aangezien zij op de hoogte waren dat dit niet overeenkwam met de werkelijkheid. Verzoeker meent dat het standpunt van het CGVS een schending vormt van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 15, lid 3, a) van richtlijn 2013/32/EU. Hij citeert de conclusie van advocaat-generaal Szpunar in de zaak C-756/21 (par. 108 t.e.m. 113). Verzoeker stelt vervolgens dat de tegenpartij een zeer hoge mate van nauwkeurigheid toont bij de analyse van verzoekers verklaringen aangezien zij haar hele beslissing baseert op de verklaringen van de verzoeker die in Frankrijk en Zwitserland zijn afgelegd maar dat aan de andere kant het CGVS het dossier had moeten behandelen met inachtneming van alle elementen. Dit is volgens verzoeker niet gebeurd aangezien hij bijna 5 uur is verhoord en veel overtuigende antwoorden heeft gegeven over zijn land. Verzoeker citeert UNHCR, “Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems” van mei 2013. Hij meent dat het CGVS door minder waarde te hechten aan zijn verklaringen omdat hij verschillende verklaringen had in Zwitserland en Frankrijk en strenger te zijn ten aanzien van zijn verklaringen in België de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet schendt en stelt dat de commissaris-generaal alleen deze verschillen vermeldt, zonder enige waarde toe te kennen aan wat in België is gezegd en aan de overgelegde documenten. Verzoeker wijst erop dat hij ook documenten heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij de Eritrese nationaliteit heeft, namelijk de identiteitskaarten van zijn moeder, vader en zus.

Voorts stelt verzoeker dat hij geboren is in Antore, dat Golij een stad is in de regio Gash-Barka in Eritrea die fungeert als hoofdstad van het district Golij en dat deze bekend staat om haar uitgestrekte landbouwgronden

en vaak de graanschuur van Eritrea wordt genoemd. Antore is daarentegen een landelijk dorp, eveneens in de regio Gash-Barka. Het is kleiner in oppervlakte en bevolking in vergelijking met Golij en aangezien Golij een belangrijkere stad is heeft hij deze stad genoemd zodat de locatie beter herkenbaar zou zijn. Hij besluit dat het een stad is die zeer dicht bij Antore ligt, die minder bekend is.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de inconsistenties. Vooreerst stelt verzoeker dat hij in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, gedetailleerde verklaringen heeft gegeven over zijn leven in Eritrea. Hij betoogt dat zijn kennis over de historische gebeurtenissen volledig adequaat is en stelt: *“- Hij weet dat de gewapende strijd voor onafhankelijkheid begon in 1961 en 30 jaar duurde, eindigend in 1991; Hij kent de sleutelrol van Idris Awate, die hij identificeert als de initiator van de strijd als reactie op onderdrukking. Hij verbindt dit begin correct met de gewapende opstand in de landelijke gebieden. - Hij is zich bewust van de viering van de Dag van de Martelaren (20 juni) en kent de tradities, zoals het aansteken van kaarsen en het herdenken van familieleden die in het conflict zijn omgekomen. - Hij vermeldt dat zijn oom een martelaar is en dat zijn grootmoeder een officieel martelaarscertificaat bezit.”* Verzoeker wijst erop dat ook zijn kennis van de Eritrese nationale feestdagen belangrijk is: *“-Martelaren Dag (20 juni):Hij identificeert deze datum correct als een belangrijke dag in Eritrea. Hij legt uit dat deze dag wordt gewijd aan het eren van martelaren, met tradities zoals het aansteken van kaarsen en het herdenken van overleden familieleden. Hij vermeldt ook dat hij deze dag samen met zijn grootmoeder viert ter ere van zijn overleden oom. - Strijd voor onafhankelijkheid: Hij noemt correct dat Idris Awate een sleutelrol speelde bij het begin van de gewapende strijd voor onafhankelijkheid. Hij weet dat de onafhankelijkheidsstrijd 30 jaar duurde en in 1961 begon”*. Verder betoogt verzoeker dat de geografische kennis van verzoeker over Eritrea gedetailleerd en plausibel is om zijn bewering van afkomst te ondersteunen: *“- Hij beschrijft Antore, gelegen in de regio Gash Barka, als een landelijk dorp met hutten, lokale markten en landbouwgrond. - Hij noemt specifieke gebieden binnen Antore, zoals Laelay Antore (boven Antore) en Tahtay Antore (beneden Antore), en beschrijft hun indeling op basis van hoogte. - Hij vermeldt nabijgelegen dorpen zoals Tekazu, Berofayo, Kurbayo en Kurbadeda, en legt hun geografische relaties met Antore uit. - Hij beschrijft hoe men Tekazu kan bereiken via een veld (Maital) en een rivier (Tekeze). - Hij bespreekt de rivier Tekeze, die hij goed kent en beschrijft als belangrijk voor de regio. - Hij noemt de lokale fauna, zoals hyena's, vossen en olifanten, die typisch zijn voor het landelijke gebied van Gash Barka. - Hij weet van het bestaan van een lokale administratie in Antore, hoewel hij beweert daar nooit te zijn geweest. - Hij kan de zes administratieve regio's (zoba) van Eritrea benoemen: Gash Barka, Anseba, Zoba Maekel, Debub, Semenawi Keyih Bahri en Debubawi Keyih Bahri.”* Verzoeker meent dat zijn geografische, historische en dagelijkse kennis over Eritrea en met name zijn geboortestreek geloofwaardig is en consistent met wat verwacht wordt van iemand die opgroeit in een landelijke en geïsoleerde omgeving en argumenteert dat dit verstrekt wordt door het feit dat hij ook andere verklaringen heeft afgelegd die zijn kennis over Eritrea bevestigen: *“Hij noemt nabijgelegen plaatsen zoals Tekazu, Berofayo en de rivier Tekeze, die hij beschrijft als een belangrijk kenmerk van de regio. - Hij maakt onderscheid tussen Laelay Antore en Tahtay Antore (boven en beneden Antore) in zijn dorp. - Hij legt uit hoe hij zijn grootmoeder hielp met landbouw en veeteelt, waarbij hij lokale gebruiken beschrijft, zoals het melken van koeien, het maken van yoghurt en boter, en het beschermen van dieren tegen hyena's en andere roofdieren. - Hij spreekt Tigrinya, de belangrijkste taal in Eritrea, en beweert een beetje Tigré te begrijpen, dat hij zegt te hebben geleerd van lokale herders. - Hij beschrijft de praktijken van gedwongen dienstplicht, genaamd Giffa, en legt uit dat hij in 2013 werd gearresteerd, maar werd vrijgelaten nadat zijn grootmoeder bij de autoriteiten pleitte.”*

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de vlucht. Hij stelt ten eerste dat hij nooit naar school is geweest omdat hij zijn grootmoeder moest helpen en er niemand was om hem naar school te brengen en dat hij in Zwitserland werd gevraagd documenten in te vullen, maar antwoordde dat hij niet kon lezen of schrijven en geholpen werd door anderen en niet kan controleren wat deze mensen schrijven. Ten tweede kunnen deze verschillen volgens verzoeker worden toegeschreven aan fouten in de vertaling of communicatie tijdens eerdere interviews, zoals hij bij het CGVS heeft uitgelegd. Hij stelt dat het belangrijk is zich te richten op wat hij in België heeft uitgelegd, aangezien hij daar op een gedetailleerde en precieze manier is gehoord. Verzoeker wijst erop dat hij heeft uitgelegd waarom hij ervoor koos om Eritrea via Soedan te ontvluchten in plaats van via Ethiopië en dat de belangrijkste redenen zijn: *“Hij beschrijft de grens tussen Eritrea en Ethiopië als sterk gemilitariseerd, met Eritrese soldaten aan de ene kant en Ethiopische soldaten aan de andere kant, wat de oversteek gevaarlijk maakte. - Volgens hem zouden de Ethiopische soldaten mensen die de grens overstaken kunnen beschouwen als spionnen, wat zou kunnen leiden tot detentie of zelfs de doodstraf. - Hij legt uit dat de soldaten aan beide zijden strikte en harde maatregelen nemen. Vooral de Ethiopiërs verdenken vaak elke Eritreeër die de grens oversteekt van spionage, zelfs als de persoon geen enkele band heeft met militaire activiteiten. Hij vermeldt dat zelfs als hij erin geslaagd zou zijn om de Ethiopische grens over te steken, veiligheid niet gegarandeerd was, omdat hij dan onderworpen zou worden aan strikte en mogelijk gevaarlijke verhoren.”* Wat de voordelen van Soedan betreft, wees hij op het volgende: *“- Volgens hem waren de risico's aan de Soedanese grens beperkt tot de acties van Eritrese troepen. Eenmaal over de grens had hij minder vrees voor de Soedanese autoriteiten in vergelijking met die van Ethiopië. - Hoewel hij erkent dat de Rashaida (een etnische groep die aan de Soedanese grens opereert) ontvoeringen voor losgeld plegen, beschouwt hij dit risico als minder ernstig dan het risico om door Ethiopische soldaten te worden gedood. - Hij vermeldt dat hij reisde met andere herders, die hem adviseerden om Soedan te kiezen. Deze oudere reisgenoten hadden verhalen gehoord dat de oversteek via*

Soedan veiliger was. Ze beweerden dat degenen die Ethiopië probeerden te bereiken vaak nooit meer iets van zich lieten horen, terwijl degenen die via Soedan gingen hun bestemming bereikten."

Verzoeker stelt voor Soedan te hebben gekozen vanwege de perceptie van een lager risico in vergelijking met Ethiopië en dat zijn beslissing gebaseerd was op praktische factoren, met name de militaire risico's en het advies dat hij kreeg van zijn reisgezellen. Hij moest kiezen tussen 2 gevaren en koos voor het risico dat hij als minder ernstig beschouwde.

Verzoeker besluit dat hij niet heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden en met hen heeft samengewerkt door alle informatie te verstrekken waarover hij beschikt en talrijke documenten neer te leggen. Hij herhaalt de informatie en kennis over Eritrea die hij kon tentoonspreads tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat uit al deze elementen blijkt dat hij de Eritrese nationaliteit heeft en niet de Soedanese nationaliteit. Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging en mishandeling riskeert omdat hij verplicht is militaire dienst te vervullen en zijn land illegaal heeft verlaten.

Verzoeker vraagt in hoofde als vluchteling te worden erkend, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest subsidiaire bescherming de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de BJB-aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt op 20 februari 2025 om 0:21:41u een aanvullende nota neer waarbij op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

- het bewijs dat zijn oom als vluchteling is erkend in Nederland, evenals zijn Eritrese identiteitskaart (stukken 1-2);

- een kopie van de Eritrese identiteitskaart van zijn vader (stuk 3).

Verzoeker stelt dat deze verschillende elementen zijn Eritrese nationaliteit bewijzen en het feit dat hij in gevaar zou verkeren bij terugkeer naar Eritrea.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn beschermingsverzoek de Eritrese nationaliteit te bezitten maar legt geen documenten voor waaruit zijn identiteit en nationaliteit kunnen blijken. De door hem

voorgelegde kopie van een identiteitskaart van zijn vader en foto van het martelarencertificaat van zijn oom betreffen personen waarvan hij verklaart dat het zijn familieleden zijn, maar niet verzoeker zelf. Ook de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten, een kopie van een Nederlandse verblijfsvergunning en een kopie van een identiteitskaart van een persoon die verzoeker aanduidt als zijn neef en een kopie van de identiteitskaart van zijn vader betreffen niet verzoeker zelf. Bovendien kan de visu worden vastgesteld dat het laatstgenoemde document hetzelfde is als het document dat verzoeker al neerlegde bij het CGVS. Uit de kopie van de Nederlandse verblijfsvergunning kan verder niet worden afgeleid dat er een familieband zou bestaan tussen verzoeker en de persoon die erop vermeld wordt en is de Eritrese identiteitskaart die eraan toegevoegd is niet vertaald, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook kan uit deze documenten, die geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker, als dusdanig niet worden afgeleid dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, zoals verzoeker beweert maar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk betwist.

6.3. Het is niet betwist dat verzoeker in 2014 in Zwitserland, in 2017 in Duitsland en in 2018 in Frankrijk verzoeken om internationale bescherming indiende voor hij in België om internationale bescherming verzocht op 10 augustus 2022. Het administratief dossier bevat met betrekking tot het in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming de beslissing van het Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (OFPRA) van 14 januari 2021, waarbij zijn verzoek wordt geweigerd en het arrest van het Court Nationale du Droit d'Asile (CNDA) van 2 februari 2022, waarbij het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen. Met betrekking tot zijn in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming bevat het administratief dossier de beslissing van het Staatssekretariat für Migration SEM van 8 mei 2015 waarbij zijn asielaanvraag werd geweigerd en het vonnis van het Bundesverwaltungsgericht, Tribunal administratif fédéral van 15 juli 2016 waarbij het beroep tegen voormelde beslissing ongegrond wordt verklaard. Het administratief dossier bevat ook vertalingen via de vertalingsapp Deepl van 4 passages uit het Zwitserse dossier van het Duits naar het Nederlands. Met betrekking tot het verzoek ingediend in Duitsland werd aan het administratief dossier het antwoord van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 12 oktober 2022 aan de Dublin Unit van de Dienst Vreemdelingenzaken toegevoegd, waarin de Duitse autoriteiten meedelen dat zij zich niet verantwoordelijk achten voor het in België ingediende verzoek om internationale bescherming omdat zij geen terugname verzoek van Frankrijk ontvingen volgens de Eurodac hit van 30 september 2020 en Duitsland op 16 oktober 2018 het Franse terugname verzoek van 12 oktober 2018 weigerde omdat Zwitserland verantwoordelijk was en verzoeker daarom aan Zwitserland werd overgedragen op 25 oktober 2017.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift met betrekking tot zijn verklaringen bij de Zwitserse asielautoriteiten die volgens de bestreden beslissing verschillen van deze afgelegd bij het CGVS en in Frankrijk met betrekking tot zijn afkomst, geboorteplaats en woonplaats, zijn familie en leefomstandigheden in Eritrea, dat deze niet zijn vertaald naar de proceduretaal en dat het daarom niet mogelijk is om de inhoud van zijn verklaringen te begrijpen. Hij verwijst naar artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad en stelt dat deze verklaringen *“als ontbrekend in het administratief dossier moeten worden beschouwd”* omdat ze niet zijn vertaald. Zoals reeds aangehaald bevat het administratief dossier vertalingen van 4 passages uit het Zwitserse administratief dossier naar het Nederlands. Deze passages betreffen de verklaringen van verzoeker bij de Zwitserse autoriteiten waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Zo niet het gehele Zwitserse dossier naar het Nederlands is vertaald, werd wel een vertaling bijgebracht van de onderdelen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en die bijgevolg verzoeker toelaten, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de redenen te begrijpen waarom de commissaris-generaal uit de vergelijking van zijn verklaringen bij de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties tot de vaststelling komt dat zijn verklaringen bij deze respectievelijke instanties niet overeenstemmen en dat dit de geloofwaardigheid van zijn beweerde nationaliteit en zijn verklaringen over zijn afkomst, familieleden en levensomstandigheden in Eritrea ondermijnt. Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het Procedurereglement is niet dienstig. Krachtens deze bepaling is de Raad bij gebreke aan een voor eensluidend verklaarde vertaling van de in een ander taal dan deze van de rechtspleging opgestelde stukken waarvan de partijen willen gebruik maken, die in originele vorm of onder vorm van een kopie worden voorgelegd, niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. Deze bepaling sluit niet uit dat de Raad niet naar de taal van de rechtspleging vertaalde stukken in overweging neemt. Het komt uitsluitend de Raad toe hierover te oordelen. In casu oordeelt de Raad, gelet op het gegeven dat de documenten uit het Zwitserse dossier in het Duits, één van de 3 officiële landstalen in België, zijn opgesteld dat hij wel degelijk kennis kan nemen van de inhoud ervan en neemt deze dan ook in overweging. Er kan evenmin, gelet op de vertaling van de relevante passages naar het Nederlands opgenomen in het administratief dossier worden bijgetreden dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om de inhoud van zijn verklaringen te begrijpen. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker mag verondersteld worden te weten wat hij in het verleden heeft verklaard en dat verder niet kan blijken dat verzoeker en zijn advocaat geen toegang zouden gehad hebben tot de vertaling van de passages uit het Zwitserse dossier.

Waar verzoeker in algemene termen nog stelt dat het gegeven dat zijn verklaringen verschillen niet betekent dat de Belgische asielinstanties niet hadden moeten analyseren en zich niet hadden mogen beperken tot een

vergelijking met wat hij in Zwitserland heeft gezegd en de commissaris-generaal verwijt haar hele beslissing te baseren op zijn verklaringen in Frankrijk en Zwitserland, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zich niet heeft beperkt tot een loutere vergelijking tussen verzoekers verklaringen bij de Zwitserse, Franse en Belgische asielinstanties maar ook een analyse heeft gemaakt van verzoekers kennis over Eritrea en tot het besluit is gekomen dat zijn kennis over Eritrea niet compatibel is met iemand die beweert 18 jaar in Eritrea gewoond te hebben. Noch de Vreemdelingenwet, noch het EU asielacquis staan eraan in de weg dat de commissaris-generaal dossiers van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming bij andere Europese staten opvraagt en met de inhoud ervan rekening houdt. Krachtens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn is de commissaris-generaal ertoe gehouden het verzoek op individuele, onpartijdige en objectieve wijze te beoordelen en moet zij daarbij onder meer rekening houden met de door verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. De verklaringen die verzoeker in andere Europese staten aflegde met betrekking tot zijn vrees voor vervolging ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit beweert te bezitten, kunnen ook relevant zijn voor de behandeling van een beschermingsverzoek. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich in elke staat waar hij om bescherming verzoekt dezelfde vluchtmotieven aanhaalt en dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn familieleden, afkomst en omstandigheden waarin hij in zijn land van herkomst leefde en er vertrok gelijklopend zijn. Waar verzoeker nog citeert uit de conclusie van advocaat-generaal Szpunar in zaak C-756/21, waarin wordt gesteld het niet proportioneel wordt geacht om te besluiten dat een verzoeker om internationale bescherming niet geloofwaardig is op basis van één enkele leugenachtige verklaring die de verzoeker onmiddellijk bij de eerste gelegenheid heeft uitgelegd en ingetrokken, kan uit de loutere lezing van de bestreden beslissing blijken dat in casu de commissaris-generaal op basis van een aantal elementen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn nationaliteit en de daaraan verbonden vrees voor vervolging in geval van terugkeer heeft besloten en zich geenszins heeft beperkt tot één enkele leugenachtige verklaring. Dit blijkt ook uit wat hierna wordt besproken.

Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat zowel de Franse als de Zwitserse asielinstanties na een individueel onderzoek geen geloof konden hechten aan zijn ook bij die instanties verklaarde Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt verwoord: *“Vooreerst wordt er op gewezen dat u reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk (dd. 27/09/2018), Duitsland (dd. 15/03/2017) en Zwitserland (dd. 27/06/2014). De Zwitserse asielautoriteiten concludeerden dat er geen geloof kon gehecht worden aan het feit dat u Eritrese staatsburger was die opgroeide op de plek waar u beweerde te zijn opgegroeid omdat u geen geloofwaardige verklaringen had afgelegd over uw levensloop, omdat u quasi geen land specifieke kennis had, omdat u geen identiteitsdocumenten had en omdat uw beweerde reisweg niet geloofwaardig was. De Franse asielautoriteiten waren evenmin overtuigd van uw beweerde Eritrese nationaliteit. Ze concludeerden dat uw verklaringen over uw leven in Eritrea verwarrend en incoherent waren, dat uw kennis over het leven in Eritrea beperkt was en dat uw verklaringen over uw illegale vlucht uit Eritrea niet geloofwaardig waren. De kopie van de identiteitskaart van uw vader die u bij de Franse autoriteiten neerlegde – die u bij de Belgische asielautoriteiten opnieuw neerlegde in het kader van uw huidige VIB – kon niets wijzigen aan deze beoordeling, temeer gezien u hier geen aannemelijke verklaringen over aflegde. Bij de Duitse asielautoriteiten werd uw verzoek omwille van de Dublin-procedure geweigerd, waarop u naar Zwitserland werd teruggestuurd. Het feit dat u zowel de Franse als de Zwitserse autoriteiten niet wist te overtuigen van uw beweerde Eritrese nationaliteit, mag bij voorbaat vragen oproepen bij uw beweerde Eritrese nationaliteit.”*

Zo de vaststelling dat de Franse en Zwitserse asielinstanties geen geloof konden hechten aan zijn Eritrese nationaliteit omdat hij geen geloofwaardige verklaringen had afgelegd over zijn levensloop, hij geen identiteitsdocumenten had en zijn beweerde reisweg niet geloofwaardig was, en dat hij verwarrende en incoherente verklaringen aflegde over zijn leven in Eritrea, zijn kennis over het land beperkt was en zijn verklaringen over zijn illegale vlucht ongeloofwaardig, de Belgische asielinstanties niet ontslaat van de verplichting om een nauwkeurig, objectief en onpartijdig onderzoek te doen van het beschermingsverzoek, met inbegrip van zijn verklaringen over zijn beweerde land van herkomst en bovengenoemde beslissingen van de Franse en Zwitserse asielinstanties niet volstaat om het beschermingsverzoek af te wijzen, kan uiteraard ook niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat in Zwitserland en Frankrijk de respectievelijke administratieve asielinstantie en rechter geen geloof hechtten aan zijn beweerde Eritrese nationaliteit.

Volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud was verzoeker een herder die voor het vee van zijn grootmoeder zorgde en op de landbouwwelden werkte en verliet hij in 2014, op 18-jarige leeftijd Eritrea via Soedan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker werd ondervraagd over verschillende aspecten van Eritrea, waaronder de belangrijkste nationale feestdagen, maar dat zijn kennis hierover allerm minst overtuigend was. Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op 19 september 2023, gevraagd wanneer men de onafhankelijkheid van Eritrea viert, *“Dus, binnenkort is het dat de Onafhankelijkheidsdag is, ik ben het niet precies zeker. 25 ofzo”* (NPO, p. 18). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat Onafhankelijkheidsdag in Eritrea wordt gevierd op 24 mei en hieraan een week van festiviteiten is gekoppeld. Onafhankelijkheidsdag is de belangrijkste feestdag in Eritrea volgens de in de COI Focus geciteerde bronnen. Op 24 mei 1991 maakte het Eritrese

People's Liberation Front (EPLF) zijn intrede in de hoofdstad Asmara en beëindigden zo 30 jaar strijd met Ethiopië. De festiviteiten zijn het spectaculairst in Asmara maar deze feestdag wordt in heel het land gevierd. Voorts blijkt verzoeker ook niet te weten wat op 1 Meskerem (September) werd gevierd. Verzoeker verklaarde immers, hiernaar gevraagd dat hij dacht dat dit de dag van de vrouwen was (NPO, p. 18), terwijl uit de landeninformatie blijkt dat dit de *"Commemoration of the commencement of the Eritrean Revolution/Start of the armed struggle"* wordt genoemd, de dag waarop het begin van de gewapende strijd begon. In de COI Focus wordt toegelicht dat op 1 september 1961 een groep van 11 Eritreers onder leiding van Hamid Idris Awate politieposten aanviel in West-Eritrea en dat Hamid Idris Awate het eerste schot loste tegen de Ethiopische regeringstroepen op de berg Adal op die dag (COI Focus, Eritrea. Publieke Feestdagen, 15 juli 2015, p. 4). Voorts stelt hij, gevraagd of er een officiële feestdag werd gevierd in Eritrea in Meskerem dat de officiële feestdagen 20 juni en 20 mei zijn (NPO, p. 18). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat 20 juni een officiële feestdag is, namelijk Martelarendag, maar niet 20 mei. Verzoeker werd gevraagd hoe de strijd in Eritrea was begonnen in 1961, waarop verzoeker aanvankelijk enkel *"Idris Awate"* antwoordde. Om verdere toelichting gevraagd kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij naar een veld ging met zijn collega's en dan een gevecht is gestart. Later tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker gevraagd wanneer het begin van de gewapende strijd wordt gevierd, verklaarde hij *"Nee, dat weet ik niet, ik weet alleen dat het gebeurd is"* (NPO, p. 19).

Indien verzoeker daadwerkelijk in Eritrea werd geboren en er tot zijn achttiende verbleef, zoals hij verklaart, is het niet aannemelijk dat hij de juiste datum van de belangrijkste officiële feestdag in Eritrea niet kent, niet weet dat op 1 Meskerem het begin van de gewapende strijd wordt gevierd en slechts een vage toelichting kan geven van de manier waarop de strijd in Eritrea is begonnen in 1961. Zeker nu verzoeker verklaarde dat zijn vader steeds in het leger zat in Eritrea, valt het gegeven dat hij dergelijke cruciale feestdagen en data voor een land dat zijn militaire verleden verheerlijkt, niet blijkt te kennen of niet correct kan situeren, niet te rijmen met zijn verklaring dat hij tot zijn achttiende in Eritrea verbleef. Verzoekers betoog dat zijn kennis over de historische gebeurtenissen in verband met Eritrea volledig adequaat is omdat hij weet dat de gewapende strijd in 1961 begon en 30 jaar duurde, de rol van Idris Awate kende en zich bewust is van de Dag van de Martelaren op 20 juni doet hieraan geen afbreuk. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker werd meegedeeld dat de strijd in 1961 begon en dit niet zelf vermeldde, en blijkt verzoeker weliswaar de naam Idris Awate te kennen maar legt hij over de rol van deze voor het begin van de strijd tegen Ethiopië cruciale figuur slechts vage verklaringen af. Ook waar hij 20 juni als een feestdag vermeldt, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker niet zelf toelichtte dat 20 juni Martelarendag is. Waar hij nog stelt dat hij het begin van de strijd correct verbindt met de gewapende opstand in de landelijke gebieden, blijkt uit het de landeninformatie dat de strijd begon met een gevecht op de berg Adal en een aanval op politieposten, elementen die verzoeker niet vermeldde. Verzoekers betoog kan niet verklaren waarom hij de bovengenoemde voor Eritrea cruciale feestdagen niet kent dan wel niet correct kan situeren of omschrijven. Zijn betoog dat zijn kennis over de Eritrese nationale feestdagen en historische gebeurtenissen *"volledig adequaat"* is kan dan ook, gelet op het voorgaande niet worden gevolgd.

Verzoeker verwijst naar zijn kennis van het Tigrinya, zijn administratieve kennis van de 6 administratieve regio's van Eritrea, van het onderscheid tussen boven en onder Antore en nabijgelegen dorpen, de rivier Tekeze en van de praktijk van giffas, maar dit kan, mede gelet op het gegeven dat verzoeker reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende in andere Europese landen die telkens werden afgewezen omdat hij zijn Eritrese nationaliteit niet kon aantonen, in casu niet opwegen tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de meest basale kennis over cruciale gebeurtenissen in de geschiedenis van Eritrea en de belangrijkste feestdagen ontbeert en dit niet aannemelijk is voor iemand die beweert tot zijn achttiende levensjaar in Eritrea te hebben gewoond en wiens vader al die tijd in het leger was. Voor zover verzoeker nog verwijst naar zijn beschrijving van hoe hij zijn grootmoeder hielp bij landbouw en veeteelt, kan dit evenmin tot een ander besluit leiden nu de door hem beschreven activiteiten evengoed in andere landen kunnen hebben plaatsgevonden en verzoeker verder ook niet duidelijk maakt waarom hieruit zou moeten blijken dat hij wel degelijk de Eritrese nationaliteit bezit.

Zoals reeds aangehaald kan niet worden voorbijgegaan aan de talrijke verschillen in zijn verklaringen bij de Franse, Zwitserse en Belgische autoriteiten. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekers verklaringen bij deze asielautoriteiten danig verschillen wat betreft kernaspecten van zijn vluchtrelaas, zoals zijn geboorte- en woonplaats, de grootmoeder bij wie hij verbleef, de standplaats van zijn vader in het leger en zijn beweerde arrestatie in 2013 tijdens een giffa.

Zo verklaarde verzoeker bij de Zwitserse asielautoriteiten in Golij te zijn geboren en er ook steeds gewoond te hebben tot aan zijn vertrek uit Eritrea (AD, map landeninformatie, Zwitsers dossier, *"Sie seien ethnischer Tigrinya aus Gulij in der Zoba Gash-Barka. Dort hätten Sie bis zu Ihrer Ausreise aus Eritrea gelebt"*, *"U bent een etnische Tigrinya uit Gulij in de Zoba Gash-Barka. Daar heeft u tot uit vertrek uit Eritrea geleefd"*). Bij de Duitse asielautoriteiten verklaarde verzoeker in Golij te zijn geboren maar onder verschillende aliasen verklaarde hij de ene keer in Antore, de andere keer in Goled Testani (AD, map landeninformatie, antwoord Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, 12 oktober 2022). Bij de Franse en Belgische asielautoriteiten verklaarde verzoeker dan weer in Antore te zijn geboren en er tot zijn vertrek te hebben gewoond. Geconfronteerd met zijn verklaring bij de Zwitserse autoriteiten dat hij Golij als geboorte- en woonplaats heeft opgegeven verklaarde verzoeker dat hij dit niet had gezegd en wel degelijk Antore had gezegd en dat het de

schuld van de tolk was dat dit zo genoteerd werd. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt evenwel uit de documenten in het administratief dossier met betrekking tot het beroep dat hij tegen de weigeringsbeslissing in Zwitserland indiende op 8 juni 2015 dat hij hierin uitdrukkelijk verklaarde *“Ich bin eritreischer Staatsbürger und bin im Dorf Gulij in der Zoba Gash-Barka aufgewachsen”* (*“Ik ben Eritrees staatsburger en opgegroeid in het dorp Gulij in de zoba Gash Barka”*) (AD, map landeninformatie, Dossier Zwitserland). Hieruit blijkt reeds dat verzoekers uitleg dat het aan de tolk in Zwitserland te wijten is dat daar als geboorte- en woonplaats Golij werd vermeld, geen stand houdt nu hij dit zelf in zijn beroep vermeldde. In het verzoekschrift wordt aangevoerd, evenwel zonder dit te staven, dat Golij een stad is in de regio Gash-Barka die als hoofdstad van het district Golij fungeert en dat Antore een landelijk dorp is dat ook in de regio Gash-Barka ligt en dat hij de stad Golij heeft genoemd omdat deze locatie beter herkenbaar zou zijn. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker bij de Zwitserse asielinstanties zou verklaren in Golij geboren te zijn en er steeds gewoond te hebben indien hij in werkelijkheid in Antore werd geboren en er ook woonde tot zijn vertrek uit Eritrea zoals hij bij de Franse en Belgische asielinstanties beweert. Hetzelfde geldt voor zijn bevestiging in zijn verzoekschrift bij de Zwitserse beroepsinstantie in Golij geboren te zijn en er ook steeds gewoond te hebben. Bovendien werd verzoeker met deze vaststellingen geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud en verwees hij niet naar het feit dat hij Golij vermeldde omdat dit een stad was en beter herkenbaar zou zijn, wat hij gemakkelijk had kunnen doen. Deze a posteriori verklaring in het verzoekschrift kan dan ook geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn uiteenlopende verklaringen over zijn geboorte- en woonplaats in Eritrea weerleggen. Uit dit alles blijkt dat verzoeker geen plausibele uitleg heeft voor zijn uiteenlopende verklaringen. Het is aan verzoeker om hierover duidelijkheid te verschaffen. De vaststelling dat hij dit niet doet en hierover bij verschillende Europese asielinstanties verschillende informatie verstrekt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij de Eritrese nationaliteit bezit en tot zijn achttiende in Antore verbleef.

Ook zijn uiteenlopende verklaringen over de grootmoeder bij wie hij zou zijn opgegroeid, de standplaats van zijn vader bij het leger en over zijn problemen met de Eritrese overheid in het verleden of de afwezigheid ervan doen verder ernstig twifelen aan zijn verklaringen over zijn Eritrese afkomst en verblijf aldaar. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ook wordt er gewezen op het feit dat verschillende van uw verklaringen over andere belangrijke aspecten van uw beweerde leven in Eritrea bij de verschillende Europese asielinstanties tegenstrijdig bleken. Bij de Belgische asielautoriteiten beweerde u dat u uw hele leven bij uw grootmoeder langs vaderskant verbleef in Antore. Echter, bij de Zwitserse asielautoriteiten beweerde u dat u voornamelijk bij uw grootouders langs moederskant had verbleven en dat u daarnaast ook nog bij andere familieleden had gebleven (zie administratief dossier). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS, ontkende u opnieuw dat u deze verklaringen had gedaan en herbevestigde u dat u bij uw grootmoeder langs vaderskant had gewoond (NPO, p. 22). Het feit dat u geen coherente verklaringen aflegde over bij wie u verbleef toen u beweerdelijk in Eritrea woonde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw leven in Eritrea dan ook verder. Verder beweerde u bij de Zwitserse asielautoriteiten dat uw vader in Assab gestationeerd was en dat u nog contact had gehad met hem in 2012. Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS had u echter geen enkel idee waar hij gestationeerd was en had u ook geen contact met hem sinds u ongeveer zes jaar was (NPO, p. 8). Ook bij de Franse asielautoriteiten stelde u geen enkel contact gehad te hebben met uw vader en wist u nauwelijks iets te vertellen over hem (zie administratief dossier). Toen u vervolgens werd gewezen op het feit dat u in Zwitserland beweerde dat u nog contact had met uw vader tot 2012, ontkende u simpelweg dat u dit niet had gezegd (NPO, p. 22). Nochtans stelde u bij de Zwitserse asielautoriteiten expliciet dat u nooit problemen had gekend met de Eritrese autoriteiten (zie administratief dossier), maar beweerde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat u in 2013 werd gearresteerd door de Eritrese autoriteiten toen u op de markt was (NPO, p. 13). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u in Zwitserland had gezegd dat u nooit problemen had met de autoriteiten voor uw vertrek uit Eritrea, ontkende u eens te meer uw eerdere verklaringen zonder een afdoende verklaring te bieden (NPO, p. 22). Er wordt verder opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS ook geen melding maakte van deze arrestatie, hoewel u hier expliciet naar werd gevraagd op dat moment (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS, antwoordde u dat u het misschien was vergeten (NPO, p. 23). Het is echter niet aannemelijk dat wanneer u expliciet werd gevraagd naar problemen met de autoriteiten en eerdere vasthouding dat u geen melding zou maken van het feit dat u ooit werd gearresteerd. Het feit dat u geen coherente verklaringen aflegde over deze vasthoudingen ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw levensloop in Eritrea. Overigens wordt in deze nog opgemerkt dat u eerder tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS nog had verklaard dat u nooit naar de markt ging (NPO, p. 10) – en dat u in Frankrijk stelde wel regelmatig te gaan (zie administratief dossier). Deze incoherenties zijn dan ook nogmaals nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het feit dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde bij de verschillende Europese asielautoriteiten betreffende de mensen waarbij u heeft verbleven, betreffende het contact met uw vader en waar hij gestationeerd was en betreffende uw problemen met de autoriteiten in Eritrea, toont aan dat uw verklaringen over uw beweerde leven in Eritrea geenszins doorleefd zijn, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Eritrea verder wordt ondermijnd.”* Dat verzoeker bij de Zwitserse autoriteiten vermeldde dat zijn vader gestationeerd

was in Asab en hij tot 2012 nog contact had gehad met zijn vader (*"Ihr Vater sei seit Jahren Soldat in Asab. Sie hatten zu ihm seit 2012 keinen Kontakt mehr"*, *"Uw vader is sinds jaren soldaat in Asab. U heeft sinds 2012 met hem geen contact meer"*, AD, map landeninformatie, Dossier Zwitserland). Maar tijdens het persoonlijk onderhoud hierover gevraagd, antwoordde dat hij geen enkel idee had waar de legerbasis van zijn vader was en ook verklaarde sinds hij 6 jaar was geen contact meer te hebben gehad; is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij ook bij het CGVS zou vermelden dat zijn vader in Asab gestationeerd was, indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest. Evenzeer kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker een dermate ingrijpende persoonlijke ervaring als zijn arrestatie op een markt door de Eritrese autoriteiten (NPO, p. 13) zou hebben vermeld bij de Zwitserse autoriteiten indien dit daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden. Uit de documenten van het Zwitsers asielsdossier blijkt evenwel dat verzoeker verklaarde dat hij geen problemen had met de autoriteiten of privépersonen (*"Probleme mit Behörden oder mit Privatpersonen hätten Sie hingegen keine gehabt"*, *"Problemen met autoriteiten of met particulieren hebt u (aan de andere kant) niet gehad"*, AD, map landeninformatie). Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de aangehaalde motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zij worden dan ook door de Raad overgenomen.

Ook over de route die verzoeker volgde om Eritrea op illegale wijze te verlaten zijn verzoekers verklaringen niet eenduidig. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"Verder bleken uw verklaringen over uw illegale vlucht uit Eritrea naar Hafir, Soedan allerminst te overtuigen. Vooreerst bleken uw verklaringen bij de Franse asielautoriteiten incompatibel met uw verklaringen voor de Belgische asielautoriteiten. Zo beweerde u in Frankrijk dat u en twee andere vrienden gebruik maakten van een volksverhuizing naar de veemarkt van Goluj om zo alle controleposten te vermijden (zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS kon u over uw reisweg echter enkel zeggen dat u 's nachts reisde, dat u via de plaats Tebeliya was gegaan voor u in Soedan aankwam en dat u de weg tussendoor had gevraagd aan herders (NPO, p. 15). Wanneer u door de dossierbehandelaar van het CGVS werd gewezen op het feit dat u in Frankrijk had verklaard via Goluj te zijn gereisd, ontkende u deze eerdere verklaring en stelde u dat u toen gewoon zei dat Goluj dichtbij de grens lag (NPO, p. 22). Dit is geen afdoende verklaring. Uw tegenstrijdige verklaringen over de reisweg naar Soedan vanuit Eritrea ondermijnen het doorleefde karakter van uw vlucht dan ook op fundamentele wijze."* en *"Ter volledigheid wordt er nog op gewezen dat ook de Franse asielautoriteiten uw verklaringen over uw vlucht uit Antore niet overtuigend en incoherent vonden (zie administratief dossier) en dat u bij de Zwitserse asielautoriteiten vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw vlucht van Golij naar Hafir."* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker andermaal geen concreet verweer voert tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker niet afdoende kon verklaren waarom verzoeker via Soedan reisde, een dagenlange tocht door plaatsen die hij niet kende waarbij er veel risico was om gearresteerd te worden door de Eritrese autoriteiten en niet via Ethiopië wat vlakbij zijn beweerde woonplaats Antore was, waarvan hij de omgeving goed kende als herder die er zijn vee hoedde in de buurt. Het wordt door verzoeker niet betwist dat de reis via Soedan veel langer was en risico's inhield om onderweg door de Eritrese autoriteiten te worden onderschept, dan de route via Ethiopië dat vlakbij zijn beweerde woonplaats Antore ligt en waarvan hij de omgeving zeer goed kende aangezien hij er actief was als herder van vee. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de reden daarvoor was dat hij aan de Ethiopische kant zowel door de Eritrese als Ethiopische soldaten kon geveiseerd worden, terwijl hij via de Soedanese grens enkel de Eritrese soldaten te vrezen had. In het verzoekschrift verwijst hij opnieuw naar het feit dat het risico groter was aan de Ethiopische grens omdat daar zowel Eritrese als Ethiopische soldaten zijn en stelt dat iedere Eritreër die de grens oversteeft naar Ethiopië vaak verdacht wordt van spionage en hij dan mogelijk aan strenge en mogelijk gevaarlijke verhoren zou kunnen onderworpen worden. Verzoeker verklaarde evenwel dat hij in Eritrea een herder was en staft zijn bewering dat elke persoon die de grens met Ethiopië oversteeft vaak als een spion wordt beschouwd door de Ethiopische soldaten, op geen enkele wijze. Verzoeker weerlegt met zijn betoog dat hij aan de Soedanese grens enkel de Eritrese troepen te vrezen had verder ook niet dat de route via Soedan veel langer is, door een gebied en steden loopt die hij niet kent en dat dit een groot risico inhield om nog in Eritrea te worden gearresteerd door de Eritrese autoriteiten. Dat hij daarvoor koos als beweerdelijk analfabete herder op advies van andere herders uit zijn eigen omgeving, is dan ook weinig aannemelijk gelet op de door hem geschetste context. Indien hij daadwerkelijk via Soedan zou gereisd hebben riskeerde hij immers zowel gedurende de veel langere reis binnen Eritrea als aan de grens met Soedan door de Eritrese troepen te worden onderschept. Zeker gezien zijn beweerdelijke eerdere arrestatie tijdens een giffa in 2013 is het weinig plausibel, rekening houdend met de door verzoeker zelf geschetste omstandigheden waarin hij in Eritrea zou verbleven hebben, dat verzoeker en 2 andere herders uit dezelfde streek ervoor zou opteren om via Soedan Eritrea op illegale wijze te verlaten. De vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen bij de Franse asielinstanties en het CGVS over zijn illegaal vertrek uit Eritrea en het niet plausibele karakter van zijn voorgedragen reisroute uit Eritrea doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde Eritrese afkomst en verblijf aldaar.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten kunnen, samen gelezen met verzoekers verklaringen, verzoekers beweerd Eritrese nationaliteit niet aantonen. Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd dat *“Waar u een kopie van een identiteitskaart voorlegde waarvan u beweerde dat dit de identiteitskaart van uw vader betrof, wordt er op gewezen dat dit een kopie betreft en dat dit bijgevolg een makkelijk te falsifiëren document betreft. Verder bleken ook uw verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS niet overtuigend. Zo kon u geen verklaring geven waarom uw grootmoeder wel een identiteitskaart van uw vader – die niet bij uw grootmoeder woonde – kon voorleggen, maar niet waarom ze haar eigen identiteitskaart niet gaf. U had ook geen idee hoe uw grootmoeder deze was bekomen (NPO, p. 17). Nochtans lijkt het dat uw vader zijn eigen identiteitskaart nodig zou hebben en gezien hij reeds jarenlang niet naar huis was gekomen, kan er niet ingezien worden waarom uw grootmoeder deze zou hebben. Ter volledigheid wordt er op gewezen dat u ook bij de Franse asielautoriteiten niet kon verklaren waarom uw grootmoeder deze identiteitskaart had. Er wordt verder op gewezen dat u eerder in de beroepsprocedure bij de Zwitserse autoriteiten een eigen identiteitskaart had neergelegd. Het feit dat u deze ondertussen niet meer neerlegde, doet vermoeden dat u toen een valse identiteitskaart neerlegde. Gezien u ook op andere momenten de asielautoriteiten heeft gepoogd te misleiden, kan er niet ingezien worden waarom deze gemakkelijk te falsifiëren kopie van de beweerdelijke identiteitskaart van uw vader plots een ander licht zou kunnen werpen op de eerder gemaakte vaststellingen betreffende uw herkomst. Wat betreft de foto die u neerlegde die zou bewijzen dat uw oom een martelaar was, wordt er op gewezen dat deze foto volgend opschrift bevat: W. T. (W. A.), martelaar. Er wordt op gewezen dat u tijdens het persoonlijke onderhoud tweemaal beweerde dat uw oom W. heette – en dus niet W. (NPO, p. 8). Bovendien wordt er op gewezen dat uit een dergelijke foto geenszins afgeleid worden dat u wél uit Antore, Eritrea afkomstig zou zijn en hier beweerdelijke 18 jaar woonde voor u Eritrea ontvluchtte.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker nog stelt in het verzoekschrift dat hij documenten overlegt waaruit blijkt dat hij de Eritrese nationaliteit heeft, met name de identiteitskaarten van zijn moeder, vader en zus, wijst de Raad erop dat hij bij het CGVS slechts een kopie van een identiteitskaart van de persoon van wie hij beweert dat hij zijn vader is, neerlegde en een foto van een persoon waarvan hij beweerde dat hij zijn oom was en bij aanvullende nota dezelfde kopie van de identiteitskaart van zijn beweerde vader en een kopie van de Nederlandse verblijfsvergunning van zijn beweerde neef en dus niet van zijn moeder en zus. De loutere stelling in het verzoekschrift dat uit het door hem neergelegde document van zijn beweerde vader blijkt dat hij de Eritrese nationaliteit bezit, volstaat niet, bij gebrek aan enig document waaruit de familieband met deze persoon blijkt, om aan te tonen dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit beschikt.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat ook de documenten die verzoeker bij aanvullende nota neerlegde niet op zijn persoon betrekking hebben dat hieruit verder niet de familieband tussen verzoeker en de personen vermeld op deze documenten kan blijken zodat uit deze documenten als dusdanig niet kan worden afgeleid dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Bij gebrek aan enig document waaruit verzoekers identiteit en nationaliteit kan blijken en gelet op de hierboven gedane vaststellingen dat hij de meest basale kennis over cruciale gebeurtenissen in de geschiedenis van Eritrea en de belangrijkste feestdagen ontbeert en dit niet aannemelijk is voor iemand die beweert tot zijn achttiende levensjaar in Eritrea te hebben gewoond en wiens vader al die tijd in het leger was en zijn tegenstrijdige verklaringen bij de Franse, Zwitserse en Belgische asielinstanties over kernaspecten van zijn vluchtrelaas, zoals zijn geboorte- en woonplaats, de grootmoeder bij wie hij verbleef, de standplaats van zijn vader in het leger en zijn beweerde arrestatie in 2013 tijdens een giffa en zijn illegaal vertrek uit Eritrea, kan de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verzoeker niet heeft weten te overtuigen dat hij afkomstig is uit Antore, Eritrea afkomstig is, worden bijgetreden.

Aangezien verzoeker zijn herkomst uit Eritrea niet aannemelijk heeft gemaakt, maakt hij evenmin zijn vrees dat hij in Eritrea soldaat zou moeten worden en daar als landverrader zou beschouwd worden, evenmin aannemelijk.

Verzoeker biedt geen zicht op zijn (eerdere) verblijfplaatsen en reële verblijfssituatie of land en regio van herkomst. De Raad, net zoals de commissaris-generaal, verkeert door toedoen van verzoeker bijgevolg in het ongewisse over waar hij voor zijn vertrek naar België leefde. Het komt de Raad niet toe te speculeren over de verzoeksters werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden in aanmerking genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met te verwijzen naar het geen hierboven werd uiteengezet. Verzoeker biedt geen zicht op zijn (eerdere) verblijfplaatsen en reële verblijfssituatie of land en regio van herkomst, waardoor het de Raad onmogelijk gemaakt wordt de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te toetsen. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst en nationaliteit, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België.

8. Met betrekking tot de in beide middelen aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijfentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. POLLET